

67.
koncertní
sezona
2022
2023

Z Ameriky do Česka
Filharmonie v divadle II
2. abonentní koncert
Janáčkovovo divadlo
2 a 3|3|2023

Filharmonie
Brno Philharmonic

Program

BOHUSLAV MARTINŮ

Thunderbolt P-47 H 309, scherzo pro orchestr I 11'

Thunderbolt P-47, H 309, scherzo for orchestra

WILLIAM BOLCOM

Houslový koncert in D, česká premiéra I 24'

Violin Concerto in D, Czech premiere

1. Quasi una fantasia. Tempo giusto; Allegro elegiaco
2. Adagio non troppo ma sostenuto
3. Rondo – Finale

---

přestávka 20'

ANTONÍN DVOŘÁK

Symfonie č. 8 G dur op. 88 I 38'

Symphony No. 8 in G major, Op. 88

1. Allegro con brio
2. Adagio
3. Allegretto grazioso
4. Allegro ma non troppo

Yumi Hwang-Williams housle / violin

Filharmonie Brno

dirigent / conductor **Dennis Russell Davies**

O skladbách

Filharmonie Brno pod vedením šéfdirigenta Dennise Russella Daviese absolvovala v únoru bezmála třítýdenní prestižní a nadmíru úspěšné turné po Spojených státech amerických, kam se vrátila po padesáti letech. Během turné vystoupila na sedmi významných pódiih v různých městech (New York, Ann Arbor, Palm Desert, Santa Barbara, Northridge, Kansas City, Lubbock) a uvedla atraktivní programy sestavené z hudby českých klasiků (Antonín Dvořák, Leoš Janáček, Bohuslav Martinů) a současných amerických autorů (Philip Glass, William Bolcom, Laurie Anderson).

Přímo se nabízelo, aby první brněnský koncert po návratu filharmoniků domů vycházel z repertoáru jejich amerického turné. Dnes večer tak uslyšíme orchestrální scherzo Martinů *Thunderbolt P-47*, kterému nedávno tleskalo publikum v newyorské Carnegie Hall, v sále The So-roya v Northridge, v Helzberg Hall v Kansas City a v The Buddy Holly Hall of Performing Arts and Sciences v texaském Lubbocku, dále nás čeká Dvořákova *Osmá symfonie*, která zazněla v Lubbocku. Nově nastudovaným dílem je *Houslový koncert in D* Williama Bolcoma, skladatele žijícího v Ann Arbor v Michiganu – právě v tamějším Hill Auditoriu, „srdci kampusu michiganské univerzity“, brněnští filharmonikové uvedli Bolcomovo jiné dílo, *Humoresk* pro sólové varhany a orchestr (spolu s varhaníkem Christianem Schmittem).

Program dnešního koncertu tak můžeme označit za „americký“, a to nejen z výše popsaných důvodů; připomeňme, že oba čeští skladatelé v něm zastoupení strávili ve Spojených státech jistou část svého života a zanechali tam trvalou stopu.

V roce 1923 **Bohuslav Martinů** (1890–1959) získal stipendium československého ministerstva školství ke studiu skladby u Alberta Roussela v Paříži. Opustil tak svou vlast, do které se po jistou dobu vracel příležitostně, ale nikdy už natrvalo. Za druhé světové války unikl na poslední chvíli z okupované Francie a několik let strávil ve Spojených státech. Po roce 1948 žil Martinů střídavě ve Francii, v Itálii, a nakonec ve Švýcarsku, kde zemřel. Roku 1979 byly jeho ostatky převezeny do rodné Poličky.

Ve Spojených státech byl Martinů přijat již jako uznávaný skladatel. Získával tam pravidelně objednávky na nové skladby, pilně komponoval a v létě vyučoval na prestižních skladatelských kurzech. Navzdory svým úspěchům sledoval s těžkým srdcem dění v Evropě, zejména pak v rodné vlasti. O jeho temných pocitech vypovídá většina děl z válečných let. S o to větším zadostiučiněním vítal konec války, jistě i s vidinou naděje na návrat domů.

Krátkou skladbu ***Thunderbolt P-47*** lze vnímat jako svéráznou oslavu ukončení války. [...] *uvítal jsem s potěšením námět mého přítele*

Hanse Kindlera, abych složil krátké dílo, napsal Martinů v autorském komentáři při příležitosti prvního provedení. Byli jsme v té době se ženou v South Orleans na Cape Cod, kde jsem právě dokončil čtvrtou symfonii. Zachoval jsem [v Thunderbolt] obvyklou formu scherza s triem da capo a v září 1945 mezi koupáním, rybařením a komponováním dokončil jsem dílo, které nazývám Thunderbolt P-47. Název byl připojen až po skončení díla, neboť v něm není nic popisného s výjimkou živého pohybu, který připomíná rychlost stíhaček, jež neustále létaly nad našimi hlavami v South Orleans. Je to můj soukromý tribut na tomto typu letadla, který tolik přispěl k ukončení této strašlivé války.

Premiéra se pod Kindlerovou taktovkou uskutečnila 19. prosince 1945 ve Washingtonu (National Symphony Orchestra), Martinů ji však kvůli chřipce nemohl být přítomen.

© Philip Brunnader

Je to skvělý skladatel, vyjádřil se o letos pětáosmdesátiletém **Williamu Bolcomovi** (1938), držiteli Národní medaile za umění (National Medal of Arts), Pulitzerovy ceny či ceny Grammy, šéfdirigent Dennis Russell Davies v rozhovoru pro časopis *Harmonie* (8/2021). *Napsal devět úžasných symfonií a spoustu další výborné orchestrální hudby... Byl doma*

v broadwayských muzikálech i ragtimu, patřil k iniciátorům a hlavním postavám celého toho ragtimového hnutí okolo Scotta Joplina. Billovu hudbu jsem poprvé dirigoval v roce 1967 s The Juilliard Ensemble, osobně jsme se poznali v 70. letech, když jsem působil v St Paul. Bylo mi jasné, že si s ním budu rozumět. Na jednom prestižním festivalu ve Francii, kde jsem vystupoval, měla být uvedena Billova nová skladba. Vyžádali si jeho fotografii, a tak jsem ho poprosil: „Pošli fotku.“ A on poslal fotografii, jak sedí na židli, v pěkném tričku atd., s dvěma krásnými dívkami po levici a pravici. To byla Billova fotka pro seriózní festivalový katalog...

Bolcom je v kompozici žákem mj. Daria Milhaua a Oliviera Messiaena, dvou slavných, typově přitom odlišných francouzských skladatelů. Dost možná právě průnik jejich vlivu jej předurčil k tomu, že nikdy – snad s výjimkou krátké „seriální“ epizody, vyvolané na počátku 60. let nadšením pro tzv. darmstadtskou školu – neřešil, zda se přidat k modernistům, nebo ke konzervativcům, tedy k jednomu či druhému táboru autorů, které ve své době mezi sebou v Americe soupeřily. Svůj styl opřel o přirozené rozmezení hranic mezi hudbou tradiční a avantgardní, ba i mezi hudbou vážnou a populární. Vedle dlouhé řady symfonických, komorních nebo sborových děl je také tvůrcem čtyř oper, nedílnou součástí jeho díla jsou i kabaretní písně, které složil pro svou ženu, mezzosopranistku Joan Morrisovou, a spolu s dalšími americkými šlágry je s ní jako pianista často uváděl na koncertech a natáčel (jejich společná diskografie čítá pětadvacet alb).

V ***Houslovém koncertu in D*** (1983) lze slyšet vlivy jak Ellingtona či Gershwinu, tak Stravinského nebo Schönberga, tedy jak sym-

fonického jazzu, tak moderní vážné hudby první poloviny 20. století. Podobně jako Bolcomova *Druhá sonáta pro housle a klavír* (1978), kterou Yumi Hwang-Williams a Dennis Russell Davies provedou na nedělním komorním koncertě v Besedním domě, byla skladba inspirována technikou Joea Venutiho (1903–1978), legendárního průkopníka hry na jazzové housle, a vznikla v úzké spolupráci se Sergiu Lucou (1943 až 2010), americkým houslistou rumunského původu, který provozoval i jazz.

Na pomezí jazzu a vážné hudby Bolcomův houslový koncert balancuje po celou dobu trvání; místy se do popředí dostávají prvky hudební oblasti první, místy druhé; k přechodům mezi nimi dochází jednou překvapivě, náhle (mnohdy na bázi hudebního vtipu), jindy postupně, připraveně. Harmonicky průzračně pasáže se střídají s chromaticky zahuštěnými či polytonálními, bluesovou lyriku nebo tanečně pulzující tep narušují řízné komplikovanější rytmy. Sólový part kombinuje tradiční techniku s „venutiovskými“ postupy (klouzavé tóny, pizzicato hrané střídavě levou a pravou rukou apod.). Z této palety zdánlivě nesourodých prvků Bolcom dokázal vytvořit organické, v pravém slova smyslu symfonické (tj. závažné) dílo, které lze směle zařadit mezi důležité houslové koncerty druhé poloviny 20. století.

K prvnímu provedení skladby došlo 3. června 1984, sólový part hrál Sergiu Luca, rozhlasový orchestr v Saarbrückenu dirigoval Dennis Russell Davies; ve Spojených státech dílo premiérově zaznělo o dva roky později (Luca, Pittsburský symfonický orchestr, Davies) a šířilo se na dalších pódích – brněnské publikum by mohlo zajímat, že mj. je v roce 1988 Luca provedl v Chicagu se Symfonickým orchestrem Grant Park pod taktovkou brněnského rodáka Zdeňka Mácala. Roku 1991 vznikla nahrávka koncertu (Luca, American Composers Orchestra, Davies), která vyšla na labelu Argo.

K mnoha cílům, které si Dennis Russell Davies vytyčil pro své šéfdirigentské působení ve Filharmonii Brno, patří provedení (a natočení) všech symfonií Antonína Dvořáka, z nichž pro sezonu 2022/2023 zvolil dvě ze skladatelova vrcholného období: *Sedmou* (zazní v červnu 2023) a *Osmou*.

Komponováním symfonií se **Antonín Dvořák** (1841–1904) zabýval od juvenilních let prakticky po celý svůj tvůrčí život. Na jeho devět děl v tomto žánru tak lze nahlížet jako na místy trnitou, avšak vždy podnětnou cestu za symfonickým ideálem, na jejímž konci stojí *Novosvětská symfonie*, skladba z celého Dvořákova odkazu nejslavnější.

K pilířům světového orchestrálního repertoáru patří ovšem i předchozí **Symfonie č. 8 G dur**, vytvořená během pouhých dvou měsíců na přelomu léta a podzimu roku 1889. Osmáctýřetiletý Dvořák ji napsal za *přijetí do České akademie císaře Františka Josefa I. pro vědy, slovesnost a umění* a učinil z ní jednu ze svých nejosobitějších a nejzvláštnějších symfonií, v souladu se svým zá-

měřem v tomto díle své *myšlenky podat jiným způsobem než v obvyklých všeobecně užívaných a uznaných formách*. A tak je tradiční čtyřvětý útvar ozvláštněn řadou nezvyklých, na svou dobu překvapivých momentů, týkajících se zejména práce s tematickým materiálem.

Kupříkladu hned ve vstupní větě (*Allegro con brio*) je do sonátové formy – na začátku expozice, provedení a reprízy – zakomponováno výrazné hymnické, dále však nerozváděné téma, znějící pokaždé v takřka nezměněné podobě. Hlavní myšlenka ohlašující se ve flétně připomíná štěbetání probouzejícího se ptactva, a tedy celé přírody – to je obecně východisko mnohé Dvořákovy hudby. Druhá část (*Adagio*) střídá různé nálady, na poměry pomalé věty nezvykle kontrastně, místy i dramaticky. Scherzová třetí věta (*Allegretto grazioso*) začíná melancholickou valčíkovou melodií, na kterou navazuje tematický materiál odvozený z Toníkova zpěvu *Tak mladé děvčátko, tak starý muž* z Dvořákovy opery *Tvrdé palice*. Finále (*Allegro ma non troppo*) je vystavěno na rafinované kombinaci sonátové a variační formy.

Pestrý hudební tok organicky spojuje melodie vznešené a patetické s názvuky lidovými a naivními, díky čemuž bývá Dvořákova *Osmá symfonie* pokládána za předzvěst vrcholných symfonií Gustava Mahlera. Poprvé zazněla na tzv. (třináctém) populárním koncertě pražské Umělecké besedy 2. února 1890 o 12. hodině polední v Rudolfinu; orchestr Národního divadla dirigoval skladatel, který se taktovky ujal i při následujících provedeních v Londýně a Frankfurtu nad Mohanem.

Premiéra *Osmé symfonie* byla vyhlížena s velkým zájmem. Již v prosinci 1889 se o ní nadšeně rozepsal referent Národních listů, opíraje se o možnost seznámit se s ní u Dvořáka doma: *A nyní si představte nevelký pokoj, prostě zařízený. V levo u klavíru velikého skladatele, jenž z partitury, v níž vám zároveň lze čísti, reprodukuje, pokud při tak komplikovaném díle možno, větu za větou, tu doplňuje některý nástroj zpěvem, tam upozorňuje, neb unesen prozpěvuje hlavní melodii, jež má zaznívati v plném orchestru. Nezapomenutelné chvíle! A samotná premiéra očekávání naplnila, jak se dočítáme například v časopise Da-libor: *Napjetí, které provázelo již vznik a postup tohoto díla v celém českém světě hudebním, tlumočeno bylo nejlépe neobvyklou návštěvou koncertu a bouřlivým vyznamenáním slavného umělce potleskem. Na pultě jeho stkvěl se překrásný vavřínový věnec, věnovaný Uměl. besedou.**

Tiskem *Osmá symfonie* vyšla nikoli u Simrocka, do té doby hlavního Dvořákova vydavatele, se kterým se skladatel kvůli svým představám o honoráři a ambicím nepohodl, ale v péči londýnské firmy Novello – odtud také pochází někdy užívaný podtitul *Anglická*, který ovšem s obsahem symfonie nemá nic společného.

Vítězslav Mikeš

O účinkujících

Yumi Hwang-Williams se brněnskému publiku představila již v březnu 2019: spolu s Dennisem Russellem Daviesem vystoupila na recitálu a dále pod jeho taktovkou provedla v české premiéře houslový koncert *Concentric Paths* anglického skladatele Thomase Adèse.

Jako sólistka debutovala s orchestrem (Philadelphia Orchestra) ve svých patnácti letech, šest let po svém odchodu z rodné Jižní Koreje. Absolventka proslulého Curtisova ústavu ve Filadelfii si rychle získala pověst *moderního Prométhea* (Strings Magazine), zvládajícího klasickou houslovou literaturu se stejným porozuměním jako poslední novinky předních amerických skladatelů. Po úspěšném provedení *prvního houslového koncertu* korejského skladatele Isanga Yuna s Basilejským symfonickým orchestrem ji dirigent Dennis Russell Davies pozval k repríze s Brucknerovým orchestrem v Linci a v březnu 2015 provedli oba Yunův *třetí houslový koncert* na asijském turné tohoto orchestru v jihokorejském Tchongjongu. Vedle svých častých sólistických vystoupení s Colorado Symphony hrála se špičkovými orchestry v řadě amerických, evropských a asijských měst, řízenými takovými dirigenty, jako jsou Dennis Russell Davies, Hans Graf, Paavo Järvi, Marin Alsop, Peter Oundjian, Lawrence Leighton Smith, Douglas Boyd, Jeffrey Kahane nebo Andrew Litton.

Od roku 2000 je koncertní mistryní v Colorado Symphony, dvanáct let také působila v ottawském Cabrillo Festival Orchestra na pozvání jeho uměleckého ředitele Pinchase Zukermana. Je fakultní členkou Lamontovy hudební školy na Denverské univerzitě. V roce 2021, v době nejpřísnějších proticovidových opatření, spoluzaložila s pěvkyní Michelle DeYoung Ensemble Charité, který věnuje veškeré výtěžky z koncertů lokálním charitativním organizacím.

Hraje na nástroj vyrobený G. B. Guadagninim v italské Piacenze kolem roku 1748.

Filharmonie Brno v Carnegie Hall, New York, v únoru 2023

Kořeny brněnské filharmonie sahají do 70. let 19. století, kdy v Brně mladý Leoš Janáček usiloval o vznik českého symfonického orchestru. Dílo slavného skladatele 20. století je ostatně nejvýznamnější programovou položkou tělesa, které je považováno dodnes za jeho autentického interpreta.

Dnešní **Filharmonie Brno** vznikla v roce 1956 sloučením rozhlasového a krajského orchestru a od té doby patří svou velikostí i významem k české orchestrální špičce. Na svých turné provedla na tisíc koncertů v Evropě, v Latinské Americe, na Dálném i na Blízkém východě. Je pravidelným hostem světových i českých festivalů, kde často spojuje umělecké síly s Českým filharmonickým sborem Brno. V sezoně 2022/2023 uspořádala turné po Velké Británii a Spojených státech a navštívila řadu renomovaných pódii (Festival Rheingau, festival Ars Electronica v Linci, Grosses Festspielhaus v Salcburku, Gewandhaus v Lipsku).

Orchestr pravidelně natáčí pro Český rozhlas a Českou televizi. Kromě realizace nahrávek pro řadu společností zakládá filharmonie v roce 2020 svůj vlastní nahrávací label Filharmonie Brno, kde doposud vydala 6 titulů. Nahrávka *12. symfonie* Philipa Glasse byla nominována v roce 2022 na cenu ICMA.

Dějiny orchestru prošla řada českých a světových dirigentských osobností jako Břetislav Bakala, František Jílek, Petr Altrichter, Jiří Bělohávek, Sir Charles Mackerras, Jakub Hruša nebo Tomáš Netopil. Od

sezony 2018/2019 je šéfdirigentem a uměleckým ředitelem Filharmonie Brno Dennis Russell Davies.

Od roku 2000 pořádá filharmonie letní open air festival na brněnském hradě Špilberk, v roce 2012 se stala pořadatelem renomovaných festivalů Moravský podzim, Velikonoční festival duchovní hudby a Expozice nové hudby. Zaštiťuje mezinárodně proslulý dětský sbor Kantiléna, od roku 2010 se podílí na festivalu mladých hudebníků Mozartovy děti, v roce 2014 zakládá svou Orchestrální akademii.

Filharmonie Brno je dnes nejen silným hráčem na poli symfonické hudby doma i v zahraničí, ale i předním organizátorem hudební sezony druhého českého města, aktivním festivalovým pořadatelem, kreativním lídrem orchestrální dramaturgie a inovativním tvůrcem široké škály edukativních programů. Působí v neorenesančním Besedním domě, „brněnském Musikverein“ z dílny Theophila von Hansena z roku 1873, který v této sezoně 2022/2023 slaví 150. výročí. Těší se na nový moderní koncertní sál, který navrhuje tým architektů Tomasze Koniora a Petra Hruši a akustika Yasuhisa Toyoty.

Dennis Russell Davies (1944) se narodil ve městě Toledo v Ohiu a vystudoval proslulou newyorskou Juilliard School. Soustavně dirigoval začal jako hudební ředitel komorního orchestru v Saint Paulu v Minnesotě (1972–1980), v letech 1977–2002 byl také šéfdirigentem newyorského Orchestru amerických skladatelů a v letech 1991 až 1996 hudebním ředitelem Brooklynské filharmonie. Od roku 1980 trvale žije v Evropě, a to nejprve v Německu jako hudební ředitel Stuttgartské státní opery (1980–1987), šéfdirigent orchestru Beethovenhalle v Bonnu, hudební ředitel Bonnské opery a Beethovenova festivalu (1987–1995). Se Stuttgartským komorním orchestrem nasnímal jako jeho šéf (1995–2006) na CD komplet 107 Haydnových symfonií.

Během následujícího trvalého pobytu v Rakousku byl (od roku 1997) profesorem dirigování na salcburském Mozarteu a šéfdirigentem Symfonického orchestru Vídeňského rozhlasu, roku 2002 se stal (na patnáct let) šéfdirigentem Brucknerova orchestru a ředitelem opery Zemského divadla v Linci; tam mu byl také v roce 2014 udělen titul Generálního hudebního ředitele. V letech 2009–2016 měl též úvazek šéfdirigenta symfonického orchestru v Basileji.

Mezinárodní kritika označuje Daviese za odvážného interpreta klasického (!) repertoáru, jež nezanedbává při svém poučeném zájmu o novou a nejnovější tvorbu, živěním trvalou spoluprací a osobními vztahy s význačnými soudobými tvůrci; mezi ně patří (nebo patřili) Luciano Berio, William Bolcom, John Cage, Philip Glass, Heinz Winbeck, Aaron Copland, Lou Harrison, Laurie Anderson, Arvo Pärt, Hans Werner Henze, Kurt Schwertsik, Thomas Larcher, Balduin Sulzer a Manfred Trojahn.

Jako dirigent nebo klavírista (nebo obojí současně) vydal Davies víc než 80 hojně oceňovaných snímků: kompletní symfonie Brucknerovy, Haydnovy, Honeggerovy a Glassovy, se svou ženou, klavíristkou Maki Namekawou, natočil mj. Beethovenova *Fidelia* a Mozartovu *Kouzelnou flétnu* v Zemlinského aranžmá pro čtyřruční klavír nebo Šostakovičovu *Čtvrtou symfonii* ve skladatelově úpravě pro dva klavíry. V roce 2009 byl Dennis Russell Davies zvolen za člena Americké akademie umění a věd, v roce 2014 jej francouzské ministerstvo kultury jmenovalo komandérem Řádu umění a literatury a v roce 2017 obdržel od rakouské vlády Rakouský čestný kříž za vědu a umění I. stupně. Od sezony 2018/2019 stojí v čele Filharmonie Brno jako její šéfdirigent a umělecký ředitel. Od podzimu 2020 je i šéfdirigentem rozhlasového orchestru MDR v Lipsku a hostujícím profesorem na Janáčkově akademii múzických umění v Brně.

Více na www.dennisrusselldavies.com

D. R. Davies v Hill Auditoriu, Ann Arbor, v únoru 2023

Zveme vás na

DIALOGY, 4. ab. koncert cyklu Komorně v Besedním domě 5. 3. 2023 v 19:00: **Weinberg** Sonáta pro dvoje housle op. 69, **Schnittke** Sonáta č. 2 pro housle a klavír, **Bolcom** Sonáta č. 2 pro housle a klavír, **Kutavičius** Rozprava s neznámým, koncert pro dva klavíry a zvukový pás; Yumi Hwang-Williams – housle, Milan Paša – housle, Katarína Pařová – klavír, Dennis Russell Davies – klavír, Andrea Bálesková – klavír

SCHNITTKE & RACHMANINOV, 3. ab. koncert cyklu Filharmonie v divadle I v Janáčkově divadle 9. a 10. 3. 2023 v 19:00: **Schnittke** Houslový koncert č. 4, **Rachmaninov** Symfonie č. 3 a moll; Milan Paša – housle, Filharmonie Brno, dirigent Dennis Russell Davies

MAREK NOVOTNÝ & EPOQUE QUARTET: FRESCO, 5. ab. koncert cyklu Jazz & World Music v Besedním domě 21. 3. 2023 v 19:00; Marek Novotný – klavír, Josefína Čermáková – zpěv, Ondřej Štajnochr – kontrabas, Jiří Slavíček – bicí, Epoque Quartet

MLADÁ KREV aneb HUDBA ZBLÍZKA, 3. komorní koncert Orchestrální akademie Filharmonie Brno a hostů v Besedním domě 22. 3. 2023 v 19:00; Věra Drápelová – klarinet, Dana Drápelová – klavír, David Paša – bicí, Lenka Titzová – bicí, a další

POSLOVÉ STARÝCH ČASŮ, 3. ab. koncert cyklu Filharmonie doma v Besedním domě 23. a 24. 3. 2023 v 19:00: **Haydn** Symfonie č. 26 „Lamentatione“, **Mansurjan** Agnus Dei (in memoriam Oleg Kagan), orchestrální verze vytvořená na objednávku Filharmonie Brno, **Silvestrov** Visník (Zvěstovatel) pro smyčce a klavír, **Haydn** Symfonie č. 79; Miroslav Beinhauer – klavír, Filharmonie Brno, dirigent Alexander Liebreich. Koncert se koná pod záštitou Konzulátu Ukrajiny v Brně.

VELIKONOČNÍ FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY, 2.-16. 4. 2023

Festivalové téma 30. ročníku: **Přetváření**

9 koncertů v brněnských chrámech a kostelech

Vstupenky v prodeji od 3. 3. 2023

Prodej vstupenek

- on-line: www.filharmonie-brno.cz
- v předprodeji Filharmonie Brno, Besední, 602 00 Brno
☎ +420 539 092 811, e-mail: predprodej@filharmonie-brno.cz
PO-PÁ 12:00-18:00 h
- ½ hodiny před koncertem v místě jeho konání

Prosíme posluchače, aby zaujali svá místa včas a vypnuli své mobilní telefony.

Změna programu a účinkujících vyhrazena.

Za podporu a spolupráci děkujeme

Vydala Filharmonie Brno v roce 2022 nákladem 400 výtisků

texty Vítězslav Mikeš

motiv na obálce je inspirovaný stropní malbou ze zásalí Besedního domu, která představuje páva s květinami

foto archiv Filharmonie Brno, není-li uvedeno jinak

produkce Printeco s.r.o.

redakční uzávěrka 23 | 2 | 2023

Filharmonie Brno, příspěvková organizace

Komenského náměstí 534/8, 602 00 Brno, ☎ +420 539 092 801

www.filharmonie-brno.cz, www.salprobrno.cz

B | R | N | O |

Jihomoravský kraj

Statutární město Brno finančně podporuje Filharmonii Brno.

Vybrané koncerty se konají za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky a Jihomoravského kraje.

www.filharmonie-brno.cz
www.salprobrno.cz

